

trestné pokračovanie proti vinníkovi. Keďže však zavedenie trestného pokračovania pred udelením zmocnenia je zákonom prípustné, z toho bezpochybné plynie, že sú platné aj súdne úkony vykonané pred udelením zmocnenia a, pokiaľ smerujú proti vinníkovi, v smysle § 108 tr. zák. prerušujú aj premlčaciu lehotu zákonom stanovenú. Pri tom samozrejme treba dbať aj na lehoty ustálené pre vykázanie potrebného zmocnenia podľa § 22 (prípadne podľa § 14, čís. 5 a § 17, čís. 1 pre podanie verejnej žaloby) zák. č. 108/1933, ktoré ustanovenia však nevyklučujú, aby potrebné zmocnenie bolo platne udelené aj po uplynutí 6 mesiacov po spáchaní činu a aby vinník bol na základe tohoto zmocnenia verejnou žalobou stíhaný predpokladajúc, že medzi tým boli vykonané také súdne úkony, ktoré podľa § 108 tr. zák. prerušily premlčanie. Ponevác však podľa zistenia vrchného súdu tieto lehoty v súdenom prípade boli zachované a po spáchaní trestných činov — medzi jednotlivými súdnymi úkonmi, smerujúcimi proti obžalovanému — 6 mesačná premlčacia doba (ustálená v § 13-II. zák. č. 108/1933) nikdy neuplynula, preto v prípadoch uvedených pod 1. a 3. nenastalo premlčanie, ktoré by vylučovalo zavedenie trestného pokračovania proti obžalovanému pre uvedené trestné činy. Keď však vrchný súd napriek tomu z dôvodu premlčania oslobodil obžalovaného v tejto časti od obžaloby, dopustil sa zmätku podľa bodu 1 c) § 385 tr. p. Najvyšší súd preto, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, pokračoval podľa § 33-I. por. nov. z dôvodu zmätočnosti podľa bodu 1 c) § 385 tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu vo vytýkanej časti a obžalovaného aj v týchto bodoch obžaloby uznal vinným, hľadiac však k ustanoveniam § 41, čís. 1 zák. č. 108/1933 kvalifikoval tieto trestné činy jednak priestupkom pomlavy četníctva podľa § 2 a § 5, čís. 1, bod 2 a jednak priestupkom pomlavy vlády podľa § 2 a § 5, čís. 1, bod 1 cit. zákona.

Čís. 4984.

Ak ide o zločin podľa zák. čl. XL:1914, nemá prípadná korekcionalizácia činu na prečin významu pri ukladaní vedľajších trestov podľa § 13 cit. zák.

(Rozh. zo dňa 14. apríla 1934, Zm III 75/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti V. P., obžalovanému zo zločinu násilia proti orgánu vrchnosti, po verejnom pojednávaní zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci zbadal najvyšší súd, že vrchný súd z dôvodu zmätočnosti podľa bodu 2 § 385 tr. p. zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku, ktorým bola obžalovanému v smysle § 13 zák. čl. 40/1914 stanovená ako vedľajší trest aj strata úradu a strata volebného práva do obcí, a to preto, lebo podľa názoru vrchného súdu tento vedľajší trest môže byť uložený len vtedy, keď čin je zločinom, súd prvej stolice však, upotrebivší § 92 tr. zák. a hľadiac k ustanoveniu § 20 tr.

zák., kvalifikoval čin obžalovaného přečinom. Tento názor vrchného soudu je mylný.

Najvyšší soud už opätovne — tak aj v rozhodnutí číslo Zm III 775/28 (Sb. r. čís. 642) vyslovil, že ide-li o zločin podľa zák. čl. 40/1914, nemá prípadná korekcionálnaizácia podľa § 20 tr. zák. zo zločinu na přečin pri uložení uvedených vedľajších trestov významu, pretože ich uloženie súvisí s povahou činu a nie s druhom trestu v konkrétnom prípade stanoveného. Nie je preto vylúčené, aby v prípade korekcionálnaizácie trestného činu zo zločinu na přečin byly podľa § 13 citovaného zákona uložené ako vedľajšie tresty aj strata úradu a strata volebného práva do obcí. Najvyšší soud však v tomto smere neučinil opatrenie, pretože zrušenie týchto vedľajších trestov sa stalo v prospech obžalovaného a rozsudok vrchného soudu v tejto časti napadnutý nebol.

Čís. 4985.

Pojmy »lidé sebrání«, »vniknutí (do cizího domu nebo příbytku)« a »násilí« ve smyslu § 83 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1934, Zm I 105/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost osmi obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 29. prosince 1932, jímž byli uznáni vinnými zločinem veřejného násilí násilným vpádnutím do cizího nemovitého statku podle § 83 tr. zák.

Z d ů v o d ů :

Není správný názor stížnosti, že pojem sebráných lidí předpokládá, že osoby vniknuvší do cizího domu nebo příbytku, byly někým, po případě některým z nich ke vpádu zjednány, nebo třeba shromážděny, informovány a instruovány, nebo třeba ku vpádu poštvány. Podle ustálené judikatury — viz obzvláště nálezy čís. 1529 a 1803 sb. n. s. — nevyžaduje se pro onen pojem výslovné dohody nebo předchozí úmluvy pachatelů; stačí, spojí-li se více lidí, nejméně tři (nález čís. 892 sb. n. s. a jiné) i bez předchozí domluvy jako nahodilí spolupachatelé, vedeni stejným úmyslem a sledující jednotný cíl, k vědomému spolupůsobení, třebaže si vzájemnou dohodu a souhlasný cíl svého podnikání uvědomí teprve v okamžiku vpádu nebo vniknutí. Proto dostalo se zákonnému znaku více sebráných lidí náležitého, správnému výkladu zákona vyhovujícího opodstatnění, když rozsudek zjistil, že se čtyři stěžovatelé před hostincem P-ovým domluvili, že dojdou k těm, co rekurs podepsali, zejména k D-ovi a požádají je o odvolání podpisů, že o tomto ujednání čtyř ze stěžovatelů zvěděl zástup lidí (stojící před hostincem), v němž byli ostatní stěžovatelé, a jenž pak provázal onu deputaci (jmenované čtyři stěžovatele), aby jí — přesněji žádosti její — dodal váhy, čehož si byli (ostatní) obžalovaní plně vědomi.

Další znak dotčeného zločinu, pojem vniknutí (do cizího domu nebo příbytku) nevyžaduje přemožení (zdolání, odstranění) věcných překážek